

Heilsan á sjeyti ára degnum

Í dag, leygardagin 1. juni, verður Kristian Joensen (skopuningurin) sjeyti.

Kristian skopuningurin, sum vit kenna hann, var sum navnið sigur føddur í Skopun. Foreldrin vóru Katrina og Jacob Andreas og við náttúrunar veldi sum nærmasta granna vaks hann upp í Skopun og sleyst har sínar barnaskógvar.

At nema við øll tey avriksverk, sum hesin dæmliki skilamaður hevur greitt úr hondum, eri eg ikki forur fyri og er heldur ikki ætlanin her, men eg veit, at sum hjá so mongum av havsins synum dró eisini hugar hansara til sjógvinn og aftan á at hann sum unglingi við heimaútróðir hevði nomið sær kunnleika til sjógvinn, fór hann 22 ára gamal á fyrsta sinni til skips sum maskinmaður við vágasluppini »Elisabeth« og var hann við henni í 9 ár.

Seinast í fimtiárunum og fyrst í sekstiárunum var hann útrógvinn í Grønlandi og tað var her, at hann sjálfur fjórði fekk sær batin »Fiskaklettur«, sum hann rak fiskiskap við har yviri í nøkur ár og ikki munnu tey tonsini hava verið so fá, sum drigin hava verið um stokkin á hesum báti, tey árin, Kristian rói út við honum úr Ravnsöynni og forvitnislígt er at hoyra hann siga frá tíðini í Grønlandi.

Í 1947 giftist Kristian við Gullborg Olsen úr Skopun og fingi tey 3 børn, sum vuku upp í einum gudsjáttandi heimi og við sær heiman á leið gjøgn- um livið fingi eina tryggja og góða barlast.

Í 1964 fluttu tey til Havnar og í 1969 bygdu tey sær hús í Brekkuni 1.

Kristian fór tá at starvast á Sjómansheiminum sum »assistentur« og røkti hann hetta starv í 9 ár, og ikki eru tey so fá, sum í hesum tíðarbili á leið síni áttu sporið um Sjómansheimið, sum saman við mær fegin vilja heilsa hesum stillföra, dæmlika manni við sjeyti ára fødingardegum.

Men tó at hann hevði gott arbeiði á landi dró hugur hansara til sjógvinn, og miðskeiðis í sjeytiárunum fór hann aftur til skips, og at hann millum aðrar góðar dygdir eisini eigur gávarnar at matgera, kom til kennar, tá hann hesaferð fór sum kokkur við »Baki« hjá Skipafelagnum Føroyar og virkaði hann har umboð sum kokkur í nøkur ár.

Tá Kristian gjørdi álvara av at siga sjólvivinum farvæl, fekk hann sær arbeiði á fiskavirkinum »Bacalao« og var tað úttan iva í hesum sambandi, at hann í 1981 varð valdur til nevndarlim í Havnar Arbeiðsmannafelag. Samvitskufullur, røkin og góður at samstarva við hjá teimum, hann var saman við, røkti hann hetta álitisstarv í 13 ár og tíðliga kom ti kennar, at hesin dæmliki og gløggi skilamaðurin við heitum huga saman við nevndini altíð var fúsar at fremja framtøk, sum kundu stimbra felagið og harvið virka fyri framburði limanna og við góðynskjum heilsar felagið tær við tøkki fyri tíðina.

Nú tú saman við Gullborg tregur dustsins ár, frægi vinur, og tit í vøkrum umhvøvi í Danmørk kunnu njóta ta fríðsælu, sum bert vissan um gott avrik eftir strævnar arbeiðsdag kann geva, vilja vit í hús- inum við ynksinum um at hin altíðdandi við sign- ing síni má ríka lívskvøld tykkara ynjska tykkum báðum Gullborg hjartaliga tilfúkkum við degnum.

Vónandi siggjast vit í summari.

Monrad

Vedurtænastan á Vedurstøðini
Upplýsingar um veðrið á vedurstøðnum kunnu fáast við at ringja á tlf. 12210.

Sjónarmið

Stoltleikin sum sølu- amboð – ikki sum kodd

Herfyri vóru umboð fyri føroyskari ferðavinnu í Íslandi á kunningarferð. Endamálið við ferðini var at fáa innlit í ís- landska ferðavinnu við m.a. at royna ymiskar útfærðir og at vitja søvn, gistingarhús og matstov- ur.

Eftir heikomu okkara var tíðindastubbi í Út- varpinum, har eg varð spurð, um tað var nakað serligt, ið vit føroyingar kunnu læra av íslending- um. Tað fyrsta, eg hugs- aði um tá, var stoltleiki. Teir íslendingar, ið vit hittu, vóru fegnir um og stoltir av landi sínum og tí, ið teir hava at bjóða. Hetta ger, at tú sum vitjandi fær livandi og áhugaverdar frágreiðing- ar í tí landi, tú ferðast.

Stoltleiki ikki nóg mikil

Í oddagrein í Sosialinum verður sum viðmerking til tíðindastubban í Út- varpinum sagt, at vit heldur enn at verið stolt, áttu at sæð meira kritiskt uppá ferðavinnu og arbeiðið meira við at menna tænastustøð og teir facilititir, ið vit bjóða fram. Sagt verður, at tað er ikki nóg mikil at vera stoltur og tað er púra rætt.

Stoltleikin er ikki nakað í sær sjálvum. Um vit skulu brúka hann til nakað fúgkligt, er neyðugt at gera sær greitt, hvaðani hann kemur og hvussu vit munagott kunnu nýta stoltleikan í vinnuhøpi. Stoltleikin til tað, tú umboðar, er grundlegg- andi og umfatar alla vinnu, ikki bert ferða- vinnu.

Føroyingar sum sölufólk

Fram til áttatiárin var

tað vanligt, at fram- leiðsluvirkir vóru »pro- duktorienterað«. Hetta merkir, at vøran var miðdepil, tá tað snúði seg um sølu. Hugsad var oftast um at menna vø- una og soleiðis selja meira og kanska fáa ein hægri prís fyri vøruna. Í dag vita tey flestu, at tað eisini er neyðugt at hyggja at eftirspurning- inum, nevniliga at kanna hvørja vøru, kundin vil hava, og tillaga hana eftir tørvinum hjá kund- anum. Hetta er tann meira »marknaðarorien- terað« hugsunarháttur- in.

Tá tosað verður um sølu, er hugburðurin ofta tann, at um góðskan er í lagi, so kemur sølan mestsum av sær sjálv- um. So er sjálvsagt ikki í »stóru verð«. Vit, ið selja, eru nógv um boð- ið og kappingin er knív- skørp. Tískil noyðast vit at gera vart við okkum sjálvi – marknaðarføra okkum á ein trúverðigan hátt. Og tað er her, at áðurnevndi stoltleikin kemur inn í myndina sum eitt marknaðarfør- ing- og søluamboð.

Sjálvsálit sum vinna

Tá hevur ofta verið ført fram, at føroyingar duga ov illa at selja. Og hví er hetta so? Eftir mínum tykki er orsøkin partvís at finna í omanfyri nevndu »produktorien- tering« og partvís í okk- ara lyndi til at vera lítill- látin. Tað kann vera torført at selja eina vøru í kapping við onnur, men tað er haðna verri at selja eina vøru, ið antin ikki samsvarar við tað, ið kundin ynskir sær, ella sum seljarin ikki sýnist at trúgva uppá. Spurningurin er, um tú kanst eggja ferða-

fólki at koma til Føroya, um tú ikki sjálfur held- ur, at Føroyar eru eitt gott ferðaland. Ella um tú kanst eggja útlend- ingum at keypa fisk, um tú ikki heldur, at vøran er nóg góð.

At selja vøruna við sálini

Tá vit sum umboð fyri Ferðaráð Føroya greiða útlendsku samstarvsfe- løgum okkara frá Fø- royum og teimum mögu- leikum, ið standa okkum og útlendsku ferðafólk- unum í boði, hoyri eg tíðum útlendingar siga: »Tað ljóðar hugtakandi. Tað ger, at eg fái hug at fara til Føroya beinan- vegin«. Hetta siga tey ikki, tí vit hava serligar gávar sum sölufólk, men tí frágreiðingin er merkt av stoltleika og alski til okkara land. Vit trúgva uppá vøruna og kunnu als ikki lata vera við at leggja sálini í frágreiðing okkara.

Í minari vøru hava Føroyar ómetaliga nógv at bjóða útlendingum. Umframt at siggja vøkru náttúruna, hava tey her hjá okkum møguleika fyri at kenna á sær, hvussu tað er at liva í og av náttúruni. Tað er hetta, ið hugtekar tey mest. Her gloyma tey gerandisdagin, kenna

fríðin og fáa nýggjan íblástur. Her kenna tey á sær, hvat tað merkir at vera á lívi.

Føroyum nýttast ikki at smæðast burtur

Vit hava lyndi til at siggja Føroyar við okk- ara egnu eygum (summi vilja sjálvsagt siga, at vit kunnu ikki annað...). Í altjóða handli er um- ráðandi at kenna kundana og at royna at siggja vøruna við hansara/ hennara eygum. Eitt stig á leiðini er at lurta eftir, hvat kundin sigur. Og hvat sigur ferðafólkið? At tað er frálíkt at vitja okkum. Og nógv eru tey, ið eru æviga takk- som, tí tey sleppa at vitja okkum og royna ferðamøguleikarnar her á landi. Okkum nýttist ikki at smæðast burt í onki. Vit hava eina hald- góða vøru í landi okk- ara, ið vit stóðugt ar- beidda við at betra um.

Tað er ikki so, at vit noyðast at velja ímillum stoltleikan ella tað krit- iska eyga, sum odda- greinskrivarin í Sosialin- um eftir øllum at døma helt. Vit kunnu vera errin samstundis sum vit arbeiða við at gerast betri og betri. Tað týd- ingarmikla í hesum er at skilja, at fyrirteytin fyri at vera stoltur og fyri at kunna nýta stoltleikan sum eitt marknaðar- føring- og søluamboð er, at vit trúgva uppá vøruna og samstundis tryggja okkum, at góðskan samsvarar við tað, ið kundin væntar sær av henni. So einfalt er tað...

Annika Joensen,
Marknaðarleiðari á
Ferðaráði Føroya

Konsert í Kommunuskúlaauluni

Í dag, 1. juni, kl. 16.00 fara Sámál Petersen, violin, og Stamen Stantchev, klaver, at spæla konsert í Kommun- skúlaauluni í Havn. Fram- førd verða verk eftir Franz Schubert, Claude Debussy og César Franck.

Schubert munnu tey flestu kenna sum sangskriv- ara. Vit kunnu nevna »sang- ringrásirnar«, eitt nú Wint- erreise og aðrar. Men S. skrivaði eisini nógvan kam- artónleik. Í Sonatinini, ið Stamen og Sámál fara at spæla, kennist ein við tey

yndsliga sangbaru temaini, sum Schubert er so kendur

fyri. Hini bæði tónasköld- ini koma úr Frakklandi. Hetta

oyrir ein týðuliga, einamest hjá Debussy. Hansara im- pressionistisku klanger eru eyðkendir. Lyndi í tónleik- inum skiftir ofta frá innilig- um klánum til ekspressiv- ar klanger. Debussy var eisini sera hugtíkin av jazz- tónleiki. Hetta kemur eisini til sjóndar í hesari sonatuni. Tað síðsta verkið er eitt av høvuðsverkunum hjá C. Franck. Sonatan varð upp- runaliga skrivað fyri violin og klaver, men verður eis- ini ofta spæld fyri floyt og cello.

Stamen og Sámál undir- visa báðir við Føroya Mu- sikkskúla.